

ЛИЗА РЕНЕ ДЖОУНС

*Опасни
тайни*

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
КРИСТИНА ГЕОРГИЕВА

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Dangerous Secrets*

Copyright © 2012 Lisa Renee Jones

All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-1792-8

 високи, тъмнокоси и смъртоносни, братята Уокър управляват „Уокър Секюрити“. Всеки от тях има уникални умения, но тримата си приличат във важните неща. Пламенни са с тези, които обичат, неумолими са, когато се борят за нещо, в което вярват, и са убедени, че никоя кауза не е прекалено трудна и никоя опасност – прекалено голяма. Те са винаги предани и резултатите са тяхната награда.

„Съзнателно или не, алчността и властта са
смъртоносни съдружници.“

ПЕТА ГЛАВА

Докато Джули приключи разговора със секретарката си, Люк изпрати съобщение на Блейк, за да го уведоми за смъртта на Елизабет Мур. Отговорът на Блейк беше типично в негов стил: „Мътните го взели, старче, винаги успяваш да се забъркаш в някоя неприятност. Как си останал жив в джунглата без мен?“.

В друг случай щеше да отвърне с братска обич като например: „Вашето Бюро събира информация, тюлените вадят своя човек от бакиите“, но не и сега. И той написа: „Страх ме е, че Джули е замесена“. А Блейк му отговори: „Това е достатъчно. Веднага се залавям за работа. И преди да си ме предупредил, не, няма да кажа нищо на булката и младоженеца“.

Джули приключи разговора и тутакси натисна бутона, преди Люк да успее да я спре.

– Трябва да се свържа със съдията. Погребението е утре.

Доста скоро. Възможно ли е да я погребат толкова бързо?

– Явно могат – рече той, допускаяки, че ще кремират тялото. – Нека да предположа. Нагълтала се е с хапчета?

– Да. Как разбра?

– Късметът не ме напуска.

– Гласовата поща – каза тя и набързо остави настоятелно съобщение. После продължи: – Люк, Елизабет Мур не беше склонна към самоубийство. Тя се бореше да оцелее. – От уредбата повикаха пътниците за техния полет и Джули направи гримаса. – Исках да говоря със съдията преди полета.

– А може би не бива. Сега си разстроена, налага се да подходиш внимателно. Да се отдалечиш от случая по ред причини, но най-вече заради сигурността си.

– Трябваше да направя нещо повече – измъчваше се тя. – Трябваше да...

– Не се обвинявай – рече той настойчиво и я стисна за крака. – Не си имала нищо, за което да се захванеш, освен заплахата ѝ.

Тя се обърна към него:

– Да, но...

Люк се наведе и я целуна, за да разсее мислите ѝ. Устните ѝ бяха нежни, деликатни, прекрасни и лекото докосване на устата му се превърна в продължителна целувка.

– Няма но – прошепна той и ласкаво отместе косата от лицето ѝ. – Ти не си виновна за смъртта ѝ.

Тя загриза устната си.

– Не мога да се правя на сяпа, Люк. Не съм такава.

– Ще разнища случая. Обещавам ти. – Той се наведе, за да я разгледа. – Довери ми се. Няма да те разочаровам.

По уредбата отново подканиха пътниците да се качват,

но те все така не помръдваха. Люк затаи дъх в очакване на отговора ѝ, защото знаеше, че тя не се доверява лесно на друг освен на Лорън.

– Добре – рече тя накрая. – Добре. Благодаря ти, Люк.

– Хубаво. – И макар да не искаше по този начин да направи крачка напред с Джули, това все пак беше крачка. Взе ръката ѝ и двамата станаха. – Да се прибираме у дома.

Тя кимна.

– У дома звучи уютно и сигурно.

Люк се надяваше, че тя не греши. Но се съмняваше.

* * *

Джули се настани до прозореца и закопча колана. Все още усещаше вкуса на целувката му. Люк се мушна до нея, коляното му се опря в нейното и сърцето в гърдите ѝ запърха. Не знаеше какво да мисли за него, пък и се измъчваше за Елизабет. Припомни си срещата им в кабинета ѝ, опита се да измисли какво друго е могла или е трябвало да стори.

– Джули – рече Люк и тя осъзна, че се взира с невидещ поглед през прозореца.

Завъртя рязко глава.

– Трябва да отида на погребението.

Той взе ръката ѝ.

– Успокой се, мила.

– Опитвам се и не успявам – отвърна тя и не намери сили да отдръпне ръката си, да се пребори с чувствата си към Люк, да се опази от болката. – Не е типично за мен.

Той се пресегна и нежно я погали по бузата.

– Знам. Предбрачната вечеря и репетицията са утре ве-

чер.

– Да, но аз си взех почивен ден, за да имам време и за двете.

– Ще дойда с теб на погребението.

Тя се обърна към него.

– Няма нужда да идваш.

– Искам да дойда с теб.

Тя също искаше. О, божичко, колко много искаше! В съзнанието ѝ зазвъняха предупредителни сигнали. Сърцето ѝ щеше да бъде разбито. Точно сега бе уязвима, открита, ранима и...

– Мога да отида и сама.

– Ще дойда с теб.

– Не. Трябва да отида сама. – Не ѝ се искаше да става зависима от Люк и да изгуби способността си да се грижи за себе си.

– Имаш нужда да дойда с теб – нежно възрази той. – И ми е все едно, ако не си готова да си го признаеш. Но трябва да дойда с теб на погребението. С теб съм в тая каша и ще остана до края.

– Люк, няма нужда. Ти нямаш задължения...

– Кой е казал, че имам?

– Аз съм най-добрата приятелка на Лорън и...

Той пак я целуна, уви пръсти около шията ѝ, а езикът му за кратко се мушна в устата ѝ.

– Няма да те оставя сама.

Тя не знаеше какво да отговори. Познаваше единствено самотата. И пак щеше да остане сама, когато нещата между тях приключеха. Само че не искаше да забравя как се живее щастливо, макар и самотно. Стомахът ѝ изведнъж се надиг-

на и тя осъзна, че е от стреса и недоспиването.

Потъна дълбоко в креслото.

– Изведнъж се почувствах зле. – Погледна го.

– Искаш ли да ти взема спрайт?

– Не. Благодаря ти. – Тя затвори клепачи. – Трябва да подремна.

Люк я погали по ръката.

– Почини си, скъпа. Сънят ще ти се отрази добре.

– Да. Сънят. – Кога за последен път бе спала непробудно? Не и след посещенията на Елизабет Мур. Пое си дъх, вдъхна успокояващата миризма на Люк и се унесе.

* * *

Джули почувства, че я гъделичкат по ухото, но се опита да не обръща внимание. Беше се сгушила в топлия и уютен пашкул на съня.

– Джули, събуди се.

– Хм, не искам – отвърна тя и се сгуши още по-близо в...
Очите ѝ се ококориха. Тя настръхна, а носът ѝ се изпълни с пикантния мъжки аромат на Люк. Примигна и бавно вдигна глава с все още натезжали от съня клепки.

Люк я гледаше с красивите си, шоколадовокафяви очи.

Изведнъж разбра, че лежи в свивката на ръката му, с ръка на гърдите му и глава на рамото му. Огледа се и бавно си спомни, че е в самолета. Не беше сигурна как е заспала в прегръдката му, но явно подсъзнанието ѝ е знаело къде иска да се сгуши.

Люк бавно наведе глава и я целуна. Веднъж, два пъти, а после и трети път с бавна, нежна милувка.

Тя затвори очи и топло попи допира на устните му. О, боже, колко ѝ липсваше. Душата ѝ се разтваряше дълбоко пред него и колкото и да се страхуваше от това, имаше нужда от присъствието му.

– Люк? – прошепна, без да е сигурна дали не сънува.

Устните му се извиха.

– Някой друг ли очакваше? Скоро ще кацнем. Не исках да се стреснеш при приземяването.

– Ъъъ – тя с мъка се отмести от него и се поизправи в креслото. – Благодаря.

– Как се чувстваш?

– По-добре – отвърна. Странното чувство в стомаха ѝ бе изчезнало. – Много по-добре. Липсата на сън винаги ми се отразява зле. В юридическия направо ме убиваше. Благодаря, че си бил моята възглавничка.

– Тогава и аз трябва да ти благодаря. И аз бях се унесъл.

Двамата бяха заспали, сгушени един в друг, и по всичко личеше, че Джули е спала като къпана. Тя се обърна към прозореца. Пистата бързо се приближаваше. Вече си бяха у дома и извън територията на секса за една нощ. Прие го, без да се самозалъгва. Но ѝ трябваше време да го осмисли, да го проумее и да реши как да реагира. Досега никога не бе поемала натам, накъдето бе тръгнала с Люк. Трябваше или да остави връзката им да разцъфне, или да я убие в зародиш. Последниците от двете възможности трябваше да се претеглят, особено след като Лорън беше единствената ѝ близка приятелка, единственото ѝ семейство. Люк също щеше да стане част от него.

Щом слязоха от самолета, Джули се опита да му се изплъзне, но Люк не ѝ позволи. Беше до нея, когато си полу-

чавах багажа, а после и на опашката за таксита.

Когато една кола спря, тя се обърна да му каже довиждане само за да открие, че той подава на шофьора и нейния, и своя куфар.

– Ти живееш в другия край на града.

– Идвам у вас да проверя апартамента. За да съм спокоен.

– Аз отивам в офиса.

– След като се отбиеш у вас, нали?

– Да – призна тя с неохота.

– Тогава ме остави да огледам къщата за всеки случай.

Тя понечи да спори, но не беше помислила, че в апартамента може да е опасно. Че някой може да я чака вътре, за да я убие, както бяха убили Елизабет. Качи се на таксито, без да се оплаква.

– Превръщаш ме в параноичка – прошепна, когато потеглиха.

– Ти ми каза, че се чувстваш така.

– Но ти ме плашиш още повече.

– Ела да спиш при мен тази нощ.

Тя се разсмя.

– Как ли пък не! Сякаш това няма да накара другите да вдигнат вежди. Живееш в частна сграда с двамата си братя и Лорън.

– Всички знаят, че между нас има нещо.

– Няма да спя у вас тази нощ.

– Добре тогава, аз ще спя на дивана ти.

– Няма да спиш на дивана ми.

– Ще говорим по-късно.

– Няма за какво да говорим – рече тя настойчиво.

- Права си. Няма.
- Люк...
- Той прекъсна думите ѝ с нежната си целувка.
- Престани да ме целуваш – заповяда тя и го избута с длани на гърдите. Ала в същото време ѝ се искаше пак да я целуне.
- Това ли искаш?
- Това е разумно.
- Кой го казва? – предизвика я той.
- Шофьорът на таксито.
- Между нас има стъклена преграда и ние сме по-безобидни в сравнение с всичко, което виждат очите му в една обикновена манхатънска нощ. Искам да знам какво искаш.
- Този път не е като предишния.
- Не е – съгласи се той. – Този път няма да замина.
- Но ще станеш зет на Лорън.
- Каква е връзката?
- Става сложно.
- Кое в живота не е сложно?
- Тя свъси вежди.
- Имаш отговор на всичко, нали?
- Само не знам как да те накарам да си признаеш, че искаш пак да те целуна.
- Не съм казала, че не искам. Казах, че не е разумно.
- Той пак я целуна.
- На мен ми се вижда доста разумно. – Притегли я до себе си. – Много, много разумно даже.
- Тя сложи ръка на гърдите му и прошепна името му като въздишка:
- Люк.

Той се усмихна и пак я целуна.

– Знам. Таксиметровият шофьор. – Пусна я бавно и нежно отместе косата от очите ѝ. – По всичко личи, че има много неща, за които трябва да си поговорим.

Тя потъна в седалката и замълча. Беше толкова объркана, както никога преди. В един миг смяташе, че най-доброто решение е да скочи в леглото. В следващия вече мислеше, че е напълно погрешно. Всъщност не знаеше какво да прави с Люк, но се налагаше да реши.

* * *

След още десетина минути бяха пред вратата на апартамента ѝ. Джули отключи и двамата влязоха. Люк вкара куфарите и ги подпря на стената. Чичи, нейната бяла късокосместа ориенталска котка, изтича по трите стъпала до антрето и започна да се търка в краката му и да мърка.

– Липсвал съм ѝ – рече той и се наведе да погали котето.

– А явно аз не съм – и Джули клекна до него, за да помилва Чичи. – Малката девойка винаги си е падала по теб.

– Поне съм спечелил сърцето на една жена в къщата.

И нейното бе спечелил, но нямаше да си го признае.

– Защото си играеш с нея и с любимата ѝ играчка, пиленце. – Тя се изправи и той я последва. – Мога ли спокойно да се движа на кораба, капитане? Чичи ще иска да я нахраня.

– Изчакай да огледам набързо – каза той и тръгна по стълбите.

Джули се облегна на вратата, питайки се как така го бе довела в къщата си, след като имаше намерение да го отбягва. Защо трябваше да усложнява всичко, вместо да се

наслади на красавеца, който в момента претърсваше спалнята ѝ? Какво правеше Люк по-различен? Без да бърза, той се върна при нея с наперена, спокойна и уверена походка и отговорът на въпроса ѝ изникна в ума ѝ с една дума. Всичко. Всичко в този мъж го правеше различен.

Преди Джули да се опомни, той бе застанал пред нея и ръцете му се плъзнаха в косата ѝ.

– Не беше права в таксито, че този път е различно.

Думите я пронизаха в гърдите. Значи, той означава за нея повече, отколкото тя за него.

– Нима?

– Да. И тогава беше хубаво, както сега. – Целуна я нежно по устните. – Ще се видим довечера. – Той взе куфара си и си тръгна, преди тя да измисли какво да каже или направи. Вратата се затвори и Джули се отпусна на стената. Чичи пак се появи и взе да се търка в краката ѝ.

Тя клекна и погали котето по главичката.

– Какво ще правим с Люк, котенце?

Чичи измърка, измяука и Джули си представи, че ѝ казва: „Да го вземем у нас?“.

– Не ми помагаш – отвърна тя с гримаса. – Ставаш на глина в ръцете му. – Въздъхна. Същото важеше и за нея.

Джули грабна чантата си, за да набере Лорън.

– Прибрала си се! Толкова се притеснявах – възкликна тя.

– Прибрах се, не се безпокой. Ще се погрижа за всичко утре вечер. – Джули се поколеба. – Ще бъде забавно да си направим моминско парти в две поредни вечери вместо само вечерта преди сватбата. Довечера мога да остана при теб или ти при мен и заедно да приготвим пакетите с пода-

ръци.

– И аз си мислех същото. Глупаво е, защото с Ройс никога не се караме, а сега ме е обзел страх, че ще се съдърпаме и ще решим да отменим сватбата. Или сексът ще бъде ужасен и в деня на сватбата ще се чувстваме неловко.

Джули се разсмя.

– Кавгите и ужасният секс не са типични за Лорън и Ройс, които познавам, но да се видим довечера. У вас или у нас?

– У вас – рече тя. – Ще можеш ли да минеш след работа да ми помогнеш да натоваря всичко в такси и да го закараме у вас?

– Разбира се. Ще се видим там. Към четири? Днес ще си тръгна по-рано.

– Отлично.

Джули затвори и въздъхна дълбоко. Държеше се като голяма страхливка, но пет пари не даваше. И наистина искаше да прекара вечерта с Лорън. Ужасно много го искаше. Проблемът беше, че лесно можеше да каже същото за Люк.

* * *

Същия следобед Джули все така не излизаше от ума на Люк и той гореше от желание да я види отново. Със смокинга на Ройс в ръка мина през сградата, която с братята му бяха купили и ремонтирали преди няколко години, за да живеят и работят в нея. Спря пред вратата в другия край на коридора, две врати по-надолу от неговата, и почука. По-рано направо влизаше в жилището на Ройс, но откакто Лорън се бе нанесла при него, гледаше да не пречи на уединение-

то им.

Вратата се отвори и за негова изненада там стоеше жената от скорошните му и не дотам скорошни мечти. Устните му се извиха в многозначителна усмивка.

– Реши да останеш тази нощ?

– Всъщност Лорън ще спи у нас.

– Не и след като Ройс разбере какво става. И той като мен ще се разтревожи за безопасността ви.

Тя излезе в коридора и затвори вратата. Очите ѝ светнаха настойчиво.

– Люк, Лорън иска да спи вкъщи, за да засили очакването преди сватбата. Не искам да ѝ откажа. Моля те, не забърквай и Ройс в тази каша. Лорън ще се побелее от безпокойство заради мен, а сега не ѝ е време да се тревожи.

– Тогава ти остане тук. Кажй, че не искаш да ѝ създаваш главоболия. Ройс ще дойде да спи при мен. Няма да ви пречи, стига Лорън да е щастлива.

– Но...

– Сега не е моментът някой да пострада, както каза на летището. Не поемай рискове, за да не съжаляваш после.

Тя въздъхна и кимна.

– Добре, имаш право. Ако трябва да съм честна, мисля за това, откакто двете решихме да спим вкъщи, и се канех да ти се обадя.

– И? – изви той вежди.

– Все още мислех по въпроса, когато почука на вратата.

– Нима?

– Да. Щях да ти се обадя. – Тя скръсти ръце отпред. – Може би.

– Едва ли – рече той. – Говори ли със съдията?

Тя поклати глава.

– Не ми връща обажданията. Ти откри ли нещо?

– Засега нищо важно. – Той вдигна смокинга. – Ще го върна в моя апартамент. Ройс тук ли е?

Тя поклати глава.

– Отиде в сервиза за лимузини да поправят нещо.

– Ще му звънна и ще се разберем – рече той и се усмихна, снижавайки глас. – Има по-лесен начин да излезеш на глава с мен, отколкото да ме избягваш.

– Какво? Аз не съм... – Гласът ѝ заглъхна и тя затъкна кичур коприненоруса коса зад деликатното си ухо. – И какъв е той?

Той ѝ се усмихна дяволито.

– Не питай. – Обърна се и тръгна по коридора, усещайки погледа ѝ върху себе си. Искаше му се да я завлече в апартамента си и да я люби. Но, както командирът на отряда беше им набил в главите, „търпението е добродетел“. Беше се научил да се възползва от тази максима. Всички инстинкти, които бе развил през годините, му подсказваха, че този миг е от онези, когато за предпочитане е да не бърза.